

teggema, mis tarvis, ja kui teid, armad
sõbrad, praeagi, et kül fest õ aeg, omma
kotta viisjün, ja tahhaesin, et temma ommast
puhkamissest peaks sullestousma, ja meile
süa teggema, seddagi ta wöttaks tehha
hea melega ja rõõmaste. Temma sõ-
brad olid hääbematta füü, sedda katsta,
ja mehhese suurt kihla pakkuda, et ep olle
nenda. Kihla lõdi, agga mehhе sanua se
jäi töeks. Keik nemmad läksid selsamimal
fest õ tunnil mehhе kotta mehhega. Kus
on emmand? küüs tulles mees tiidruuso
käest. — Emmand on jo mahhaheitnud
ja on puhkamas. — Kutsu tedda ülles-
tousma, ja mulle ja mo sõbradele öhto-
roga teggema. Kohhe tuisis emmand ül-
les, tulli tuliad terretama ja ütles lahke
sannaga: Hea et mul — — — roog saab
varsti valmis olema. — Ante ülles, ja
isse andis woõrastele ette ni lahke süddaq-
me ja melega, kui olleksid ta vallutud, kes
öigel tunnil tulnud. Ei wolnd woõrad
påriast sõma eimam rákumatta jäta, et

sureks immeeks pannid, mis ollid nánud.
Teie labkus, armas emmand, ütles keige-
targem nende hulgast, kattab meie pallet
hääbiga. Meie tulleminne selsamimal il-
ma wiñta tunnil, on fest, et teie mehhega
kihla loime; agga woit jáab temma kat-
te. Teie, wagga naesterahwas, üttelge
meile, mis jallaja wäggi se on, mis teile
annab, ni helde ja ni lahke meie vasto olla,
ehk teie kül meie mötted eggia noud heaks
ei woi kita? Armad mehhed, kostis em-
mand, kui meie, minna ja mo mees, tei-
ne teisele läksime, siis ellasmé mollemad
lihhulikus meles; agga suur Jummal on
armo mo waele peâle heitnud, ja on mind
ühhe teise tee peâle saatnud. Mo mees par-
ago Jummal! Käib praego veel ikka wan-
na teed mõda, ja jálestus tulleb mo peâ-
le, kui mötlen, mis ots temmale ehk saab
tuslema. Surreb ta wahhest niüggune,
kui ta praego on, oh, mis õnneto luggu
saab tal siis párrast surma oleva! Ja
telle párrast on mo kohhus, temma, wae-